

SÉRIA COTTONWOOD COVE – KNIHA PIATA

Po
Búrke

Laura Pavlov

Po
Búrke

Séria Cottonwood Cove ~ Kniha piata

Laura Pavlov

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Laura Pavlov: AFTER THE STORM preložila
Claudia Kántorová

Translation © 2026 by Claudia Kántorová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

After the Storm
Copyright © 2023 by Laura Pavlov
All rights reserved
Webová stránka: www.laurapavlov.com

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 93101 Šamorín,
Morušová 5., Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover Design: Hang Le
Cover Photography: Madison Maltby
Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-79-6
EAN 9788069010796

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy. Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, miesta, značky, médiá a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo lokalitami je čisto náhodná.

*Moja Havranka našla cestu domov.
A tentoraz som si ju hodlal nechať.
Navždy.*

Cage Reynolds

PROLÓG

• • •

Cage

PREDTÝM...

„Na svoj vek si prekvapivo zručný, chlapče,“ prehodil Butch, zatiaľ čo som v stajni odhŕňal seno. Pred dvomi týždňami som dostal prácu na ranči u Duncanovcov. Letná brigáda.

„Ďakujem, pane,“ odvetil som a siahol po vidlách, aby som z fúrika nabral čerstvú trávku. Strašne ma štvalo, že ma neustále volal „chlapče“, ale Butch bol správca ranča u Duncanovcov, takže som vedel, že nebude múdre správať sa k šéfovi ako k debilovi.

Na pohovore som sedel s majiteľom ranča, Frankom Duncanom, aj s Butchom Hallom. V inzeráte stálo, že musím mať aspoň šesťnásť, no aj tak som prišiel a presvedčil ich, že to zvládnem. Chcel som si cez leto zarobiť, aby som si po získaní vodičáku mohol kúpiť auto. Makal som teda, aby som im dokázal, že na to mám.

A mal som.

„Dokonči to tu a pre dnešok končíš.“

Prikývol som, keď odchádzal zo stajní, a zložil si klo-
búk, aby som si zotrel pot z čela. Neskôr som sa mal
stretnúť s kamošmi v zátokke a už som sa nevedel do-
čkať, kedy sa hodím do vody a ochladím sa.

„Takže... ty si ozajstný kovboj?“ ozval sa hlas za
mnou.

Prudko som sa otočil a zbadal tú najkrajšiu babu,
akú som v živote videl.

Blondávané vlasy jej vo vlnách padali na plecia, pokož-
ku mala opálenú od slnka. Bola drobná, štíhla, v béžo-
vých jazdeckých nohaviciach, čižmách a bielej blúzke.
Vyzerala, že má približne toľko rokov čo ja, možno
o trochu menej.

V ústach mi od prekvapenia vyschlo. Niečo podobné
sa mi ešte nikdy nestalo, hoci som už stretol dosť pek-
ných dievčat. Ale nikdy takéto.

„Som len pomocník na ranči.“

„Fakt? Takže robíš pre môjho otca?“ opýtala sa a vo-
šla do stajne, postavila sa oproti mne.

„Je tvoj otec Butch Hall alebo Frank Duncan?“

Zasmiala sa a natiahla ku mne ruku. „Môj otec je
Frank. Som Presley Duncanová.“

Otreľ som si spotenú dlaň o nohavice a prijal jej jem-
nú ruku.

„Cage Reynolds.“

„Tak čo, Cage Reynolds, si kovboj?“

„Som pomocník na ranči, ale asi sa to od kovboja
veľmi nelíši,“ pokrčil som plecami a žalúdok sa mi
zvláštne stiahol. Predpokladal som, že to bolo kvôli
jej blízkosti. S Marcy Watersovou sme sa bozkávali
nespočetnekrát, no nikdy mi žalúdok nerobil toto di-
vadlo. „A ty? Prišla si na leto?“

Duncanovci bývali v San Franciscu a len pred pár mesiacmi kúpili tento ranč. Predpokladal som, že pôjde o letný dom, i keď stajne sa im rýchlo zaplňali zvieratami a jej otec najal celkom dosť ľudí na údržbu pozemku. Jeho dcéru som doposiaľ nikdy nevidel.

„Hej. Cez leto zvyknem veľa cestovať, pretože súťažím v parkúre, ale toto leto som chcela konečne stráviť čas ako obyčajná tínedžerka. Zabývať sa na novom mieste a trochu si užiť.“ Žiarivo sa usmiala a ja som cítil, ako ma náhle zaliala horúčka.

Bola neskutočne krásna.

„Parkúr? Niečo ako skok do výšky alebo do diaľky?“ spýtal som sa a snažil sa zachovať pokojný hlas. Nervózny som pred dievčaťom ešte nikdy nebol.

Zasmiala sa, a ja som sa neubránil úsmevu, keď som na ňu pozrel. Tmavohnedé oči sa stretli s mojimi.

„Nie. Jazdím na koňoch. Tipujem, že o jazdeckých športoch vieš, keď tu žiješ.“

„Takže preskakuješ prekážky na koni. To je skvelé.“

„Koľko máš vlastne rokov?“

„Pätnásť. Práve som skončil prvý ročník na strednej. A ty?“

„Tiež tak.“ Založila si vlasy za ucho. „Super. Nepoznám tu nikoho, takže to vyzerá, že si môj prvý kamarát.“

Leto sa mi začínalo skvele – práca na ranči a teraz aj najkrajšie dievča, aké som kedy videl, sa so mnou chcelo kamarátiť.

„Už to tu mám takmer hotové, ale neskôr idem s partiou do zátoky. Ak chceš, môžeš sa k nám pridať.“

Oči sa jej rozžiarili, no ruky si strčila do zadných vreciek.

„Znie to super, ale mama nebola nadšená, že som sa rozhodla tráviť leto tu, takže sa mi snaží čo najviac zaplniť dni, aby mi ukázala, čo si o tom myslí.“

To mi pripadalo dosť divné. Prečo by jej mama nechcela, aby s nimi trávila leto?

„Akými vecami?“ opýtal som sa a popritom rozhrnul seno po zemi a oprel hrable o fúrik.

„O chvíľu mám jazdecký tréning s trénerom a hneď potom hodinu matematiky.“

„Matematika cez leto?“ neveriacky som na ňu pozrel, pokračoval v zbieraní náradia a hádzal ho do fúrika.

„Hej. Čistá hlúposť. Chce ma pripraviť na právnickú školu, kam pôjdem o sedem rokov.“ Pretočila oči.

Vedel som, že Duncanovci boli bohatí – v meste sa o nich veľa hovorilo. Presley sa však správala úplne normálne.

„Nuž, aspoň vieš, čím chceš byť.“

„Myslela som si, že ty chceš byť kovboj,“ podpichla ma.

„Chcel by som robiť niečo so zvieratami a možno raz vlastniť takýto veľký ranč. Ale netuším, či sa dá ako kovboj zarobiť, aj keď mi ten klobúk fakt pristane.“ Uškrnul som sa. Bežne som bol sebavedomý, no pri nej som bol akýsi nervózny.

Bol čas nasadiť si svoju hráčsku tvár. Ktovie, kedy ju znovu uvidím.

„Ten klobúk ti naozaj pristane,“ poznamenala, v hlase jej znelo pobavenie. „Len aby bolo jasné, nikdy som nepremýšľala nad tým, čím chcem byť v dospelosti. Rozhodli to za mňa dávno predtým, než som dostala šancu rozhodnúť sa sama.“

Vyšla za mnou z boxu, kým som odkladal fúrik tam, odkiaľ som ho vzal, a zámerne som sa neponáhľal, keď som vešal hrable a lopaty na stenu. Nechcel som sa s ňou ešte rozlúčiť.

„Ja by som nikomu nedovolil, aby mi diktoval, čím mám byť. Má to byť tvoje rozhodnutie,“ povedal som a nenápadne sa rozhliadol, či nás niekto nepočuje. Rozhodne som nechcel prísť o prácu, ale páčila sa mi, a navyše mi sama povedala, že som jej jediný priateľ.

„Máš súrodencov?“ spýtala sa a kývla, aby som ju nasledoval von zo stajne.

„Hej. Som najstarší z piatich,“ zamrmlal som s úškrnom.

„Fíha. Ja som si vždy želala mať súrodencov. Som jedináčik.“

„Niečo ti poviem.“ Zastal som, keď sme vyšli na slnkom zaliaty dvor, iba pár krokov od miesta, kde stála moja motorka. „Toto leto si môžeš požičať mojich. Kedykoľvek, ale nesmieš ich vrátiť. Hneď ako si ich požičiaš, ostanú ti.“

„Platí.“ Zasmiala sa a pokrútila hlavou. „Vidím, že Charlie ma už čaká.“

V diaľke som zazrel hnedého koňa, ako klusá s mužom, ktorého som nikdy predtým nevidel.

„Tak teda... uži si hodinu.“

„Hej. Zajtra nemám doučovanie. Budeš tu pracovať?“

„Jasné. V rovnakom čase.“

„Čo keby sme po mojej hodine s Charliem zašli k zátoke?“

Žalúdok mi opäť robil saltá, ale snažil som sa zachovať kamennú tvár, aby nevidela moje nadšenie.

„To znie ako dobrý nápad. Daj mi svoje číslo, aby som ti mohol poslať správu. Ak budeš mať nejaké otázky, môžeš mi napísať.“

Vytiahol som mobil a podal jej ho. Bol som niekedy v živote takýto nervózny, keď som chcel od dievčaťa jeho číslo? Rozhodne nie, veď som v Cottonwood Cove poznal každého. Tak to už bolo, ak človek vyrastal v malom meste.

Preto som nemal najmenší dôvod byť niekedy nervózny. Až doteraz.

„Presley! Poď už!“ zvolal na ňu muž z ohradeného tréningového priestoru.

„Hneď som tam!“ zakričala naspäť a opäť prevrátila oči. „Jemu sa tiež nepáči, že toto leto nesúťažím.“

Zapísala svoje číslo do môjho mobilu, podala mi ho späť a ja som jej hneď poslal správu, aby mala aj moje. Mobil som strčil do zadného vrecka.

Cúvala smerom k trénerovi.

„Uvidíme sa zajtra, Cage Reynolds.“

Zdvihol som ruku na pozdrav a pomaly vykročil s motorkou k príjazdovej ceste, pričom som si vychutnával pohľad, ako šplhá do sedla. Počul som, ako ju muž napomína.

„Chápem, ale nie každý je taký talentovaný ako ty. Toto leto si mala šancu vyhrať všetko. Si v rebríčku. To sa neberie na ľahkú váhu,“ povedal, no v hlase nemal hnev. Skôr obdiv.

„Viem, ale niekedy chceš byť iba obyčajný tínedžer. Som vyčerpaná, Charlie. Chcem mať leto ako ostatní v mojom veku.“

„Rozumiem. A zaslúžiš si ho, ale stále môžeme pracovať na tom, aby si bola pripravená na jeseň.“

„Dohodnuté.“

Otočila hlavu a jej tmavé oči sa stretli s mojimi. Stál som na mieste ako idiot, neschopný odvrátiť pohľad.

Keď popohnala koňa do cvalu, nedalo sa na ňu prestať pozeráť. Preskakovala prekážky s ľahkosťou, akoby o nič nešlo. Prvý skok zvládla s dokonalou eleganciou, slnko sa odrážalo od jej postavy a kreslilo iskry, keď letela vzduchom, plne sústredená na ďalší cieľ.

Na konci školského roka som písal prácu o havranoch a o tom, ako ladne plachtia vzduchom. Keby bola Presley Duncanová zvieratá, bola by havran.

Prinútil som sa odvrátiť pohľad a nasadnúť na motorku práve vo chvíli, keď spomalila pár metrov od mňa. Začal som šliapať do pedálov.

„Uvidíme sa, kovboj,“ zaznelo za mnou hravo a vzápätí sa zasmiala, keď ju tréner pokarhal, že sa nesústreďí.

Prikývol som a zdvihol ruku.

Uvidíme sa, Havranka.

JEDEN

• • •

Presley

„AKO SA to hovorí? Keď ti dá život citróny, sprav si z nich gin martini?“ spýtala som sa mojej najlepšej kamarátky Loly, ktorá u mňa bola sotva tridsať minút, a celý čas počúvala, ako sa sťažujem na katastrofálny stav svojho života.

„Nooo... Držíš fľašu vodky a miešaš lemon drop koktail, láska moja. Právo na Harvarde tá očividne nenaučilo základy barmanstva. To všetko je z toho prepychového vína, čo pijete vy bohatí, že ani netušíš, čo je dobré,“ zasmiala sa Lola, keď som jej podala pohár a štrngli sme si.

Nebola som veľká pijanka, ale keďže sa môj život posledné mesiace zmenil na jeden veľký chaos, bola som otvorená skúšať nové veci.

„Ach... dobré vedieť. Je to fakt dobré,“ obľizla som si pery po dlhom dúšku. „Ďakujem, že si prišla.“

„Robíš si srandu? Milujem návštevu vidieckeho sídla Duncanovcov.“

Usadili sme sa na gauč oproti sebe. Rodičia kúpili tento ranč pred desaťročiami. Šlo o jedno z mála miest, ktoré som milovala najviac na svete.

S Lolou sme sa spoznali v prvé leto, ktoré som strávila v Cottonwood Cove. Vyrástla som v San Franciscu, ale zamilovala som sa do letných pobytov v tomto malom mestečku. Lola sa stala sestrou, ktorú som vždy chcela mať.

Po vysokej sa presťahovala do New Yorku a ja som bola nadšená, že ju mám nablízku. Keďže jej chýbal domov a chcela si život zjednodušiť, pred pár mesiacmi opustila New York a vrátila sa do Cottonwood Cove.

Rozumela som, čo ju na tomto mestečku priťahovalo.

Aj ja som to tu vždy milovala. Až dokým sa z tohto miesta nestala súčasť spomienok, kvôli ktorým som sa sem už nikdy nechcela vrátiť.

„Takže, užívaš si život v malom meste, hm? A čo hľadanie miesta pre tvoje kúpele?“ opýtala som sa a usrkávala si z koktailu.

„Hej, len by som si želala, aby si sa do toho pustila so mnou. Nemyslím len finančne. Nepamätáš sa na náš sen?“ podpichla ma.

Tmavé vlasy mala zarovno ostrihané po ramená. Bola prirodzene krásna a štýlová, nemusela sa ani snažiť.

„Noo... pamätám. Vtedy sme to mali premyslené do posledného detailu, však?“

„Presne tak. Mali sme byť obchodné partnerky, ty by si poslala svojich rodičov k vode, lebo si vlastne nikdy nechcela ísť na právo ani byť právnička. Vydala by si sa za Cagea Reynoldsa a ja za nejakého zlého chlapca, ktorý by prišiel do mesta na bielom koni. Spolu by sme

vychovávali naše deti a v kúpeľoch by sme otvorili škôlku pre naše krásne, poslušné a geniálne ratolesti.“ Položila pohár a zvalila sa do operadla gauča. „Staré dobré časy.“

„Prosím ťa, šlo o čistú fantáziu. Zlí chlapci určite nechodia na bielych koňoch.“ Zaklonila som hlavu a dopila svoj drink. „Moja mama ma už aj tak nenávidela za to, že som sa nikdy nestala kráľovnou krásy; určite by ma nenechala byť prvou v rodine, kto nenastúpi na Harvard.“

Nie, Presley Duncanová bola vychovávaná ako intelektuálka. Počas celého štúdia som mala súkromných učiteľov, aby som, ako matka hovorila, mala „náskok“. Otec ma chcel na rodeovej scéne. Bola som jeho majsterka parkúru a mama súťaženie nakoniec prijala... ale až po tom, čo som začala vyhrávať.

Lola vstala, zamierila späť k pultu a naliala nám ďalšie dva drinky.

„Barbie Duncanová sa s nikým nebabre. Je totálna sila prírody a má dar prinútiť ostatných cítiť sa ako absolútni lúzri.“

„To je jej superschopnosť,“ zasmiala som sa.

„A tvoj chudák otec mal v živote už dve vážne zdravotné pohromy, načasovanie bolo vždy katastrofálne. Aj keď, asi neexistuje dobrý čas na zdravotnú pohotovosť, však?“

„Hej, pravda. Možno som to ja, kto má v živote problém.“ Pokrčila som plecami. „Najprv lyžiarska nehoda, potom osem mesiacov rehabilitácie. Jeho údajná motivácia bola, aby pomohol svojej malej princeznej nastáhovať sa do nového bytu v Cambridgei, jeho alma mater, aby som mohla začať prá-

vo. Ako keby mi moji rodičia niekedy pomáhali sťahovať sa. Najali sťahovákov. Och, ako to vtedy mama zahrála na city.“

Našťastie sa mu kosti zahojili bez komplikácií a po presťahovaní ma vzali na spoločnú večeru.

„A potom...“ Lola sa usadila späť na gauč a podala mi pohár naplnený až po okraj. „Aká je šanca, že tvoj otec dostane mŕtvicu práve teraz, pri tom všetkom, čo sa deje?“

„Bohužiaľ, na niečo také si čas veľmi nevyberieš.“

Stále som mala v pamäti telefonát od mamy a paniku, ktorá ma vtedy zaliala. Bola to najvážnejšia choroba, akú kedy môj otec prekonal.

„Počkaj... máš na mysli teraz, keď sa môj manžel rozhodol oplodniť svoju asistentku, ktorá sa s tým následne verejne pochválila? Taký ten teraz?“

Áno, vydala som sa za Wesa Wellingtona, slávneho hudobného producenta, ktorý bol o desať rokov starší. A povedať, že život nešiel podľa plánu, by bolo obrovské podcenenie situácie.

„Naozaj si taká prekvapená?“ spýtala sa Lola a pozorne si ma premerala.

Poznala ma do posledného detailu. Vedela, že moje manželstvo bol úplný podvod. Wes a ja sme sa už roky nemilovali – a, úprimne, nevedela som, či som ho vôbec niekedy milovala. Nevinila som ho za náš koniec, ale teda... ukončil to riadnym vyvrcholením.

Doslova aj obrazne.

Aj ja som však priložila ruku k dielu. Wes bol ten, kto zaplnil prázdno, keď sa moje srdce rozbilo na milión kúskov, ale nikdy nebol láskou môjho života. V žiadnom smere, v žiadnej podobe, v žiadnej forme.

Vedel to už v deň našej svadby a jedna z jeho najväčších výčitiek bola, že v našom manželstve pre neho nebolo miesto. Vedel totiž, že moje srdce dávno patrilo inému mužovi.

Trávili sme spolu málo času, často cestoval, a ja som si občas kládla otázku, či mi nebol neverný. On to vždy vehementne popieral. Predpokladala som, že moje podozrenia boli iba spôsob, ako sa vyrovnáť s vlastnou neistotou. Lenže teraz som si začala klásť otázku, či jeho románik s Coronou bol naozaj prvý.

Áno, jeho milenka sa volala ako moje obľúbené pivo. Ironické, však?

Už pred rokom som mu hrozila rozvodom, ale trval na tom, že som paranoidná, úprimne, bolo trápne to priznať. No pravda je, že Wes a ja sme nemali odvahu ukončiť manželstvo tak, ako by sme mali.

Ja som trávila celé dni v práci a on lietal po svete s klientmi. Posledné roky sme viedli oddelené životy.

Áno, občas sme sa spolu ukázali na verejnosti a pôsobili ako jednotná dvojica, pretože to pre neho bolo dôležité. Wes bol pre mňa viac priateľom než manželom a ja som nemala záujem o randenie s niekým iným.

Už dávno som prestala hľadať lásku.

Raz som ju našla – a popálila sa tak veľmi, že som už nikdy nechcela riskovať.

Preto som sa uspokojila s tým, čo som mala.

A toto je výsledok, keď sa uspokojíš s tým, čo máš.

„Prekvapilo ma, že ma podviedol? Ani nie. Istá moja časť však verila, že som iba paranoidná, keď som si to celé tie roky myslela. Nebola som šťastná, to áno,

ale rozhodne som nebehala za inými,“ pokrčila som plecami.

„Je to sebecký kretén,“ zasyčala Lola a znechutene potriasla hlavou. „Ešte ju aj oplodnil a nechal ťa dozvedieť sa to spolu so zvyškom sveta? Nemal ani toľko slušnosti, aby ti to povedal osobne.“

„To ma prekvapilo najviac. Tvrdil, že ma stále miluje, a teraz mi neustále píše správy, aby som ho neopúšťala. Nikdy sa nechcel rozísť, hoci som to navrhla veľakrát. Prečo ma teda nenechal odísť, aby sme sa obaja mohli posunúť ďalej bez verejnej potupy? Aká náhoda, že sa to všetko stalo práve teraz, keď môj otec dostal mŕtviču. Keď sa darí, tak sa darí.“

Položila pohár a objala ma okolo pliec.

„Možno je to znamenie, že je čas na zmenu. Ostala by si v nešťastnom vzťahu, ale on ťa donútil konať.“

Prikývla som a dopila posledný dúšok. Nos som mala otupený a v prstoch mi brnelo.

„Všetko je také komplikované. Moja firma zastupuje jeho spoločnosť. Čaká ma povýšenie na partnera, o ktoré som roky tvrdo bojovala. Chcem sa od neho úplne oslobodiť, rozumieš? Milujem svoju prácu, a keď sa vrátim domov, chcem sa do nej úplne ponoriť. Ale som rada, že som mohla odísť z New Yorku, len čo to prasklo, a aspoň na pár týždňov prísť za otcom.“

„Ach... Cottonwood Cove všetko lieči.“ Otočila sa ku mne. „Tak, poď, spýtaj sa na to, čo ťa najviac zaujíma.“

„Nemám poňatia, o čom hovoríš.“

„Muž, o ktorom nikdy nehovoríme. Cage Reynolds. Nie, nestretla som ho, odkedy som späť, ale videla som jeho brata Hughu a jeho ženu Lilu – a prisahám, že

sú ako vystrihnutí z časopisu. Tá rodina je neskutočne krásna. Nie je to fér.“

„A to mi má akože pomôcť?“ Hodila som sa na gauč a zastenala.

„Išla som na večeru s Madison a Feliciou a trochu som pátrala. Snažila som sa zistiť, či je Cage vo vzťahu.“ Zaškerila sa, líca mala červené od alkoholu. „Povedali, že si svoje súkromie až príliš stráži, takže nikto netuší, či niekoho má.“

„Prečo by ma malo zaujímať, či niekoho má? Moje manželstvo je katastrofa. Nehľadám nového chlapa.“ Nahlas som sa zasmiala. „To je to posledné, čo potrebujem. Najmä jeho. Raz ma zlomil. Nedovolím mu urobiť to znova. Roky som sa tomuto mestu vyhýbala, pretože sa k tomu nechcem vracat’.“

„Jasné, jasné. Čas všetko vylicí. Buďme úprimné... nebol jediný, kto spravil chyby. Vieš, že ťa milujem viac než čokoládovú penu a dobrý sex, ale na vašom rozchode tiež nesieš istý podiel viny.“

Vypleštila som oči. „Cage mal dieťa s inou ženou. On to ukončil.“

„Neboli ste spolu, a ty to vieš. Navyše, ty si sa vydala za muža, na ktorého chorobne žiarlil, tak rýchlo, až sa nám všetkým zatočila hlava. Takže by som povedala, že ste to ukončili obaja.“

Neboli sme spolu celé mesiace, keď som sa dozvedela, že Cage čaká dieťa s inou ženou. Čas nikdy nehral v náš prospech. Avšak, vždy som si myslela, vždy som verila, že on bude mojím šťastným koncom. Lenže odrazu čakal dieťa s inou ženou. Vtedy som vedela, že je medzi nami koniec, a tak som skončila tiež.

Načo sa utápať vo vlastnom nešťastí?

Aj keď to tak nakoniec naozaj dopadlo, urobila som všetko, čo som musela, aby som prežila.

Predklonila som sa dopredu a pretrela si spánky.

„Nechcem hovoriť o Cageovi Reynoldsovi. Prvé lásky predsa nikdy nemajú byť tie posledné. Rozišli sme sa, každý šiel vlastnou cestou. Prospelo nám to.“

Postavila sa a rozosmiala sa tak nahlas, až sa zdalo, že sa steny tejto malej chalúčky na pozemku mojich rodičov otriasajú. Otec postavil tento hosťovský domček, aby som sa vracala domov častejšie, ale smutnou pravdou je, že toto bolo prvý raz po rokoch. Vždy som ich navštevovala v San Franciscu, kde som nemusela mať strach, že narazím na niekoho, na kom by mi záležalo. Tento dom bol iba miniatúrou ich obrovského, luxusného ranča na druhej strane príjazdovej cesty.

V posledných rokoch však trávili na ranči oveľa viac času, takže bolo len otázkou času, kedy sem prídem aj ja.

„Tak toto je tvoje lepšie? Utekla si z domu, podala žiadosť o rozvod a teraz sa staráš o chorého otca. Pod očami máš rozmazanú špirálu, špinavé tričko a ponožky, ktoré ani nie sú rovnaké.“

„A ty si čo? Módna polícia? Priletela som nočným letom, celý deň som strávila v nemocnici a potom ma ešte zvozila mama, ktorá sa tu zastavila na päť minút medzi dvoma videohovormi, lebo, samozrejme, stíha aj dobývať svet. Spomínala som ti? Tento týždeň má vraj dôležité pracovné stretnutie na Barbados. Neverím jej ani slovo. Všetci dnes robia na diaľku. Podľa mňa si iba vymýšľa a necháva otca, aby sa s chorobou pasoval sám.“

Moja mama viedla jednu z najväčších textilných spoločností na svete. Firmu založil jej otec a ona sa stala riaditeľkou, keď som bola ešte dieťa. Žila pre prácu a spoločenský život, ktorý by iní považovali za prácu na plný úväzok. Nikdy si nemyslela, že mám zmysel pre módu, rozhodla o tom, keď som bola úplne malá, a tak trvala na tom, aby som sa stala právničkou ako môj otec.

„Zajtra sa vracia domov s celým tímom sestier a opatrovateliek. Bude lepšie, keď nebude behať po dome a tváriť sa, že sa jej to netýka, kým on bojuje. Ber to ako požehnanie.“

„Dobrá pripomienka.“ Prešla som si rukou po tvári. „Som hotová troska, Lo.“

„Ty to zvládneš. Na svete nie je nik silnejší ako ty, moja najlepšia kamoška. Už dávno bolo načase, aby si sa oslobodila. A teraz si slobodná. Môžeš pracovať na diaľku, môžeš sa starať o otca, a hlavne – môžeš myslieť na seba. Už bolo načase.“

Po líci mi stiekla slza, rýchlo som ju zotrela.

„Odkedy si sa odsťahovala, som nešťastná. Denné videohovory nikdy nenahradia naše piatkové stretnutia v bare alebo obedy v parku.“

Aj jej sa leskli oči. „Ty si bola to jediné dobré v New Yorku. Nenávidela som svoju prácu, šéfa, každého chlapa, s ktorým som randila. Potrebovala som zistiť, čo ma urobí šťastnou. Ale byť ďaleko od teba – to je jediná zlá stránka tohto kroku. Takže, aj keď ma bolí, čo sa deje s tvojím otcom, sebecky sa priznám... som šťastná, že tá mám pri sebe.“

„To je fakt dosť pokrútené, Lo,“ odvetila som vážne, no vzápätí sme obe vybuchli do smiechu. „Dajme si ešte drink.“

„Mám lepší nápad.“ Natiahla ku mne ruku. „Poďme na country noc, ktorá je *U Garrity*. Dnes tam hrajú na živo a tancuje sa. Bola som tam posledné dva týždne a je to paráda. Madison a Felicia sa už nevedia dočkať, kedy ťa uvidia, a bude tam kopa ľudí, ktorých poznáš.“

„Podnik vlastní Cageova rodina. Čo ak tam bude?“

„Nikdy som ho tam nevidela. Vieš si predstaviť Cagea Reynoldsa, ako uprostred týždňa tancuje s ostatnými?“ Uškrnula sa.

V mysli sa mi mihol obraz – ako sme spolu kedysi, ešte počas školy, tancovali práve v tom bare. Vždy, keď som si spomenula na Cagea, v hrudi sa mi usadil ťažký, dusivý pocit. Palcom som bezmyšlienkovite hladila drobné tetovanie na zápästí. V istom zmysle som oplakala koniec nášho vzťahu. Bol obrovskou súčasťou môjho života... a potom zrazu nič.

Koniec.

„V skutočnosti je skvelý tanečník. Ak sa ti ho podarí vytiahnuť na parket.“

„No áno, ale ak si dobre spomínam, ten kovboj žil iba pre svoju divokú Havranku.“ Uškrnula sa.

S Lolou sme sa spoznali práve vtedy, keď som začala chodiť s Cageom, a tak poznala aj naše prezývky.

„Ty si bola jediná, ktorá ho dokázala na niečo nahovoriť. Takže si nemyslím, že teraz trávi večery riadkovým tancom.“

„Keďže mal dieťa s niekým iným, asi nie som jediná, ktorá ho dokázala nahovoriť na rôzne veci.“ Pokrčila som plecami a v hrudi sa mi opäť usadila ťažoba.

Vytiahla ma na nohy.

„No tak, poďme sa obliecť, urobiť si vlasy a vyraziť von ako kedysi. Prospeje ti to. Zajtra príde otec domov,

budeš spolupracovať s jeho tímom, aby sa mu čím skôr polepšilo, a znovu sa ponoríš do práce. Naša hviezda newyorského právnického sveta. Ale dnes večer... dnes sa poďme napiť, zasmiať a zabudnúť na všetko, čo na nás zajtra bude čakať.“

Bola to posledná vec, na ktorú som mala náladu, ale Lola mala pravdu. Do zajtra na mňa všetko počká.

Keď sme kráčali do kúpeľne, po miliónty raz sa mi rozozvučal mobil.

DIABOL: Bejby, prosím, porozprávajme sa. Môžem ti to vysvetliť. Nepodpíšem papiere, kým sa neporozprávame.

Možno som Wesovi v kontaktoch zmenila meno. Ne-
tvrdím, že som najzrelšia osoba na svete, ale nemala som mu čo viac povedať. Prišiel za mnou do nášho penthousu až potom, čo prepukol škandál. Práve som si balila veci. Neodchádzala som kvôli nemu. Potreboval ma otec.

Neutekala som z domu, pretože som nebola tá, čo bola neverná. On sa bude sťahovať. Priznal sa k afére. Tvrdil, že preňho nič neznamena, že šlo len o sex. Povedal to tak, akoby si s ňou iba zašiel na kávu alebo s ňou flirtoval o čosi viac, než by mal.

Lenže ona čakala jeho dieťa, preboha.

Prečo sa vôbec snažil?

Medzi nami už nebolo nič.

Už dávno nie.

Myslím si, že som bola rovnako nahnevaná na seba ako na Wesa – pretože som to nechala zájsť tak ďale-

ko. Samozrejme, hanbila som sa. Celý svet vedel o jeho afére. Kolegovia. Priatelia. Rodina. Moja matka. Ale uvedomila som si, že najviac ma bolela tá hanba. Jeho nedostatok rešpektu k tomu, čo sme spolu kedysi mali.

K priateľstvu, ktoré medzi nami zostalo... alebo aspoň malo zostať. No nebolelo ma, že bol s inou. Nie tak, ako by ma to malo bolieť.

Nepamätala som si, kedy sme spolu naposledy spali. Prešiel rok. Čo to o mne vypovedalo?

Prečo som neodišla už dávno? Toto som nebola ja. Bola som pripravená vykopnúť ho zo svojho života. Dnes večer som však chcela na všetko zabudnúť. Zajtra bude nový deň.